

ТРИ ПРОБЛЕМА НА ПОЛИТИЧЕСКАТА И ПРАВНАТА ФИЛОСОФИЯ

Кирил Шопов

Либерална демокрация и смъртно наказание – има ли противоречие?

Начините за легално екзекутиране на хора са били много разнообразни, но понастоящем са останали само тези седем: обесване, разстрел, електрически стол, смъртоносна инжекция, газова камера, обезглавяване със сабя и убиване чрез камъни на заровен до шията човек. Три от седемте (електрическият стол, газовата камера и смъртоносната инжекция) се прилагат единствено в САЩ. Пребиването до смърт с камъни на заровени престъпници се прилага за сексуални престъпления в седем ислямски държави. Обезглавяването със сабя се прилага в пет ислямски държави. Най-разпространени са разстрелът и обесването.

“Защо убива държавата?” е един от често задаваните от правистите и обществото въпроси, а също е голям въпрос на практическата философия. Действащите политици дават различни решения на проблема, ввеждайки, премахвайки или възстановявайки смъртното наказание в различни унитарни държави или федерални субекти.

В този материал ще говорим за смъртното наказание, което се налага в случаите на доказано умишлено убийство на едно или повече лица. аз одобрявам само този вид присъда за този вид престъпление и не коментирам тук това наказание, когато се налага за други престъпления. От стари времена смъртните присъди за умишлени убийства са се разбирали като нещо естествено, полезно за общото благо, засилващо сигурността на обществото. Ефектът се е търсил в заплахата, която се отправя към бъдещите евентуални престъпници, в успокоението, което обществото трябва да получи, че престъпникът е наказан, в разубеждението на евентуалния престъпник и във възстановяването на справедливостта, нарушена от извършеното престъпление. Въпросът за постигането на ефекта (или по-скоро за непостигането

му) е силен коз в ръцете на противниците на смъртните присъди. Цитират се широко думите на последния палач във Великобритания, че не вярва поне една от стотиците екзекуции, които е извършил да е разубедила някой бъдещ убиец. Смъртното наказание постигало само един ефект – отмъщението!

Да анализираме въпроса за ефекта! Смъртното наказание няма възпиращ ефект, то не е превантивно средство и няма намаляващ престъпността ефект – това е един верен извод, който послужи като аргумент в действията на българските депутати, които го премахнаха и го намалиха с наказанието доживотен затвор.

Защо тогава 70% от гражданите в САЩ подкрепят смъртното наказание за лица, извършили убийство? Защо преди десетина години, когато губернаторът на щата Ню Йорк Джордж Патаки възстанови смъртното наказание в щата (под формата на смъртоносна инжекция) и подписа указа за възстановяване на смъртните присъди с химикалките на двама убити от бандити полицаи залата натъпкана с конгресмени, в която стана това, гръмна от нестихващи ръкопляскания, преминаващи в овации? Защо в България не се проведе референдум за премахването на смъртното наказание?

Отговорът на последния въпрос е прост – по политически съображения, защото смъртното наказание щеше да се запази и България нямаше да влезе в Евросъюза. По труден е въпросът защо, при доказана липса на превантивен ефект, смъртното наказание е желано, одобрявано и подкрепяно от обществото? Нека се запитаме дали липсата на превантивен ефект и отсъствие на ефект изобщо?! Ще дам еретичния отговор, че между превенцията и ефекта от смъртното наказание няма никаква връзка. Ефектът от смъртното наказание може и трябва да се търси само във възстановяването на справедливостта, което става по пътя на отмъщението за причиненото страдание. Либералната демокрация е съчетание между народовластие и липса на привилегии (демократизъм) и защита на личността и нейните собственоост и живот, в името на която защита тя сключва с другите обществения договор и участва в държавата (либерализма). Умишленият убиец нахлува в моята лична сфера, нарушава моето лично пространство и отнема живота ми, който не е в състояние да възстанови. Той е извършил отказ от обществения договор по всички линии – унищожил е собствеността и живота ми. Значи той е приел за справедливо по-силния да унищожава по-слабия без да се съобразява с правовия ред и носителя на принудителната му сила – държавата. Убиецът иска да живее в природно състояние (което от времената на класическия либерализъм наричаме естествено). Убиецът убива първо

идеята за държавност и после жертвата. Държавата трябва да възмезди жертвата, защото е длъжна да го направи по силата на обществения договор, иначе няма смисъл човек да участва в държавата и да спазва нейните закони. Тя трябва да извърши на жертвата и нейните близки една услуга, за която те са плащали цял живот – да възстанови справедливостта.

Възникват поредица от други важни въпроси. Може ли да възмездят жертвата доживотния затвор или друго още по-леко наказание? Може ли да съществува правото за помилване по отношение на умишлени убийци, осъдени на доживотен затвор, или правото за помилване на умишлени убийци осъдени на по-леки наказания? Може ли да съществуват смекчаващи вината наказания, когато се касае за умишлено убийство?

Считам за съучастие в престъплението помилването на лица, осъдени за умишлено убийство! Гледам на присъди, по-леки от смъртната, давани за умишлено убийство като на отказ от правосъдие по отношение на жертвата. Приемам доживотния затвор за умишлено убийство като на несправедлива присъда както за жертвата, така и за престъпника. Престъпникът не е затворил жертвата за цял живот в тясно пространство – той я е лишил от живот! Да отнемеш по мъчителен и бавен или по бърз начин живота на един човек не е равносилно с това да бъдеш затворен в тясно пространство и с отнета свобода до края на отредените ти дни. Смятам за нелогично търсенето на смекчаващите вината обстоятелства при наличие на умисъл в акта на убийството.

Принципът, който трябва да спазва либерално-демократичното правораздаване при умишленото убийство е, че убиецът се е отказал от гражданското състояние, отрекъл е протекцията на държавата върху човешкия живот и собственост и е изходил от позиция на силата. Наказанието следователно включва разбирането, че убиецът желае принципите, от които е изходил в своя акт да се приложат върху него. Тоест следните елементи: по-силният е прав (държавата следователно е права, когато го убива, защото е по-силна); животът не е ценност, която сме длъжни да опазваме (т.е. държавата е права да не приема живота на убиеца за ценност, която да опазва с всички средства); след като е отхвърлил за жертвата правовия ред и гражданското състояние, убиецът го е отхвърлил и за себе си, следователно за него, както и за жертвата не съществуват вече основните човешки права. Ако твърдим, че правата не съществуват само за жертвата (защото тъй или иначе са погазени), но продължават да съществуват за убиеца, то значи да твърдим, че човешките (гражданските) права са за едни и не са за други

хора, т.е. отъждествяваме ги с привилегии и нарушаваме принципът на демокрацията.

Когато вникнем в тези не прости истини на либералната демокрация ще разберем колко фалшиво, цинично и абсурдно от гледище на жертвата и нейните близки звучи мнението на “Амнести интернешънъл”, че: “Когато прилага смъртното наказание, държавата убива преднамерено и хладнокръвно едно човешко същество, а подобно деяние нарушава основните човешки права. Тези права са обявени и са валидни за всички хора, за най-лошите и за най-добрите; те не са привилегия, която управляващите могат да дават или да отнемат за добро или лошо поведение”.

В случая може да се възрази, че не управляващите дават и отнемат човешкото право на живо, а самият умишлен убиец автономно е отнел живота на жертвата и е самоотнел своето право на живот, а управляващите (съдебната власт и изпълнителната власт, опряни върху правото и държавата, подчинени на справедливостта) са привели машината за възстановяване на справедливостта в действие и по този начин са препотвърдили съществуването на правото и държавата като слуги на справедливостта и ефективността на обществения договор, което е и най-големия ефект на смъртното наказание за умишлено убийство.

Давам си сметка, че темата е сложна и дискуссионна и с интерес бих участвал в дискусии.

Нетолерантни ли са малцинствените групи в международните и вътрешно държавните отношения?

В този текст подхвърлям на вашето внимание тема – представляваща контрапункт на темата толерантността към малцинствата в международните и вътрешно държавните отношения. Моята теза е, че светът се управлява от нетолерантни малцинства, стоящи в основата на кървавата човешка история, управляващи и днес в международен план. Не са ли истаблишмънтите в САЩ и Англия управляващи малцинства? Не беше ли сталинската върхушка в СССР управляващо малцинство? Самата идея за държавно управление е изключително примитивна реализация на идеята за нетолерантност на малцинствата по отношение на мнозинството. Управлението в международните отношения пък представлява умножаване на степента на нетолерантност от страна на малцинствена група по отношение на цялото човечество, населяващо земята.

Друг пример за нетолерантност на малцинство спрямо мнозинство е т.нар. медицинско обслужване на населението – отношението на официалната медицина към болния – покровителствено и високомерно, превръщащо пациента в обект на манипулиране от “недостижими” за “простия” му ум капацитети. Подобно високомерно е и отношението на официалната медицина към традиционни методи на лечение като билкарството, баенето, чекръкчийството и други, чрез които векове наред населението се е лекувало. Едно дипломирано малцинство, защитено със средствата на законите пречи на цялото население да стане субект на лечението си.

Трети пример за нетолерантност на малцинството над мнозинството е отношението на телевизионните политолози и социолози към зрителите на телевизиите, по които се показват. Обясняват на хората колко са “тъпи и ограничени”, че не приемат Иван Костов да краде и през следващите четири години. Ще обясняват на хората колко са “тъпи и ограничени”, че не са избрали този знаменит мъж Георги Първанов да се подмазва на американското посолство и да изрича накъдрени изречения още четири години. Ще обясняват колко е велик бате Бойко и колко отвратителен е Волен Сидеров.

Специално в МО един от най-ярките примери за нетолерантност на малцинствата към мнозинството е Конференцията в Потсдам от м. юли 1945 г., на която САЩ, СССР и Великобритания разпределиха сами сферите на влияние в света за около 60-годишен период без оглед на интересите на останалите народи.

Дори велика духовна институция като Светата католическа и апостолическа църква не е действувала винаги с оглед интересите на мнозинството – нали не може дейността на Александър VI Борджия да се съпостави с благородната дейност на Йоан XXIII, Павел VI и Йоан-Павел II.

А какво би казал слушателят срещу аргумента ми, че най-нетолерантното малцинство е това на четвъртата власт – напълно безотговорна пред мнозинството – журналистиката. Не е нужно да се чете книгата “Медиите под контрол”, за да се усети как нагло и манипулативно се налага мнението на собствениците на медиите – техните симпатии и антипатии. Кой отрази въпроса на Президента на Иран: – Ако програмите за обогатяване на уран са толкова лошо нещо, защо Вие ги имате? – Ако са толкова добро нещо, че да ги имате, защо ние да ги нямаме? Никой официален телевизионен канал. Все още оставената на либерален принцип свободна Интернет мрежа обаче го отрази. Скоро Интернет мрежата ще се контролира от малцинствата, за

да не пробутва на мнозинството вредни мисли. Контролът ще стане възможен поради благи мотиви – борба с тероризма, педофилията и евентуално нови видове грип – напр. “компютърния грип”.

Някак си не сме свикнали да разглеждаме управниците като малцинствена група, въпреки очевидната логика. Тъкмо заради туй не се разбира, че от тяхна страна нахлува най-голямата нетолерантност в човешкото социално битие.

Нетолерантност на малцинствените групи обаче се наблюдава и в класическите случаи, в които се касае за малцинства в съвременността – религиозните, етническите, интелектуалните и сексуалните малцинства.

Вижте нахалството на различни сексуални малцинства – най-вече хомосексуалистите, които не целят да бъдат оставени свободни и без преследвания, а целят да разбият обществото на мнозинството, да го предизвикват и да го рушат. Непрекъснато се организират някакви паради, карнавали на обратните, предизвикателни демонстрации. Те са спонсорирани от управляващите малцинства, за да разрушават устоите на либерализма и държавността. (Твърдо държа да подчертая – нахалството на малцинствените групи не е резултат на либералната идея, а е насочено срещу нея.)

Още по-трагично е нахалството на религиозните малцинства и различните тайни общества. Има ли по-нагло нещо от поведението на различните секти, свързани с формите на северноамериканско протестанство проюдейски, антикатолически, антиправославни и антимохамедански по своята същност. Каква толерантност да очакваме от малцинството, инвестиращо в помята, наречена “Шифърът на Леонардо”.

Интуитивно чувствавам, че в идеята за толерантност се крие едно превъзходство, едно унижително за “толерирания” високомерие – тази идея е наистина продукт на “брашляненената клонка” – бяла като телесен цвят, буржоазна (по-точно неаристократична), протестантска, богаташка, родена да управлява в държави като САЩ, Австралия, Нова Зеландия и псевдомонархията Нидерландия. Не мога да свържа Германия с идеята за толерантността по никакъв начин, защото тя е пример за нулева толерантност, изчезваща на фона на един развит в крайна степен легализъм (полицейщина) – в най-добрия случай, или откровен кървав националсоциализъм – в най-лошия случай. Не свързвам с тази идея и богатото юдейство в Света, чиято фанатична религиозна и националистична практика и верската му нетърпимост го приравнява към антипода му – войнствения ислям. Идеята за толерантността, така, както я проповядва Франсоа Волтер, или Фридрих II

Велики – кралят на Прусия, или Имануел Кант – т.е. най-просветените от просвещенците е по начало неизпълнима. Тя не може да се осъществи в модерните мегаполиси, където информационния тоталитаризъм е направил от милионите хора участници в “Биг Брадър”. Каква е толерантността за човека без пари? Него го няма като субект – нито правата му са налице, нито свободите му. Най-многого, за което може да се надява е безименен гроб след смъртта му. Великият Освалд Шпенглер го бе предвидил в “Залезът на Запада” – последната битка ще бъде между кръвта и парите – парите с тяхното политическо оръжие демокрацията. Демокрацията е наистина единствено и само форма на постъпателна плутокрация – абсолютно нищо друго, когато не е оплодена от принципите на либерализма. При демокрацията има само олигархично малцинство и пауперистко мнозинство. Богатите, олигарсите могат да бъдат толерантни – толерантни преди всичко към групи хора от повече или по-малко, ала бедното мнозинство, който биха внесли раздор в мнозинството. Толерантни към хомосексуалистите, носителите на враждебна вяра към католическото и православно християнство и исляма, към феминистките, към наркозависимите, към постмодернистите, към циганите, когато крадат и убиват и пр. (Съдът в Нидерландия пък разреши регистрирането и функционирането на Партия на педофилите през м. юли 2006 година).

И всъщност с това моята теза е изчерпана: накратко тя е следната. Малцинствата, а не мнозинството са носители на нетолерантността. Демокрацията е плутокрация с олигархично малцинство и пауперистко мнозинство. “Варварството на специализацията”, за което предупреждаваше Хосе Ортега-и-Гасет в “Бунтът на масите” вече се е състояло – малцинствени групи специалисти – държавни чиновници, лекари, адвокати и съдии тормозят напълно нетолерантно мнозинството хора, третирайки ги като обект на управление, лечение, присъждане, а не като партньор и субект. Господарите на “варварите – специалисти” – олигарсите настояват вече за електронно управление и за електронно правителство, за да се избегне всяка проява на човечност между специалиста и жертвата от бедното мнозинство. Отчуждението да стане пълно. Така “сганта” (бедното мнозинство) ще бъде унищожавана по-целенасочено. Толерантността е един каприз на богатите протестанти, управляващи някои държави (преди всичко САЩ). Толерантното отношение не е задължително за господстващото малцинство, но то се изисква от мнозинството по отношение на групички от това мнозинство, които са насочени срещу мнозинството и волята му за съпротива срещу плуто-

крацията. Тези групички понякога са и спонсорирани от господарите, за да сломяват устоите на мнозинството (преди всичко моралната му воля за съпротива).

Тук ще приведа най-яркото доказателство за тази своя теза и особено в частта ѝ, в която твърдя, че богатите протестанти стоят в основата на систематичната нетолерантност.

Попаднах на статия на португалски език, който уча с удоволствие вече година и половина преди написването на този текст, в списание « *Problemas brasileiros* » – maio – junho 2004, в която под заглавие “Зловещо доказателство. Книга доказва, че диренето на висша раса започва от USA” авторът Лоренсио Дантас Мота представя на читателите в Бразилия книгата на Edwin Black “Войната срещу слабощните”. Книгата е посветена на доказателства за това, че “науката” евгеника, състояща се в изнамирането и произвеждането на една “чиста раса” или “висша раса” е започнала своето развитие в САЩ, развивала се е в Англия и националсоциалистическа Германия, където пък е била финансирана от американски фондации (и финансирането не е спирало изцяло и по време на Втората световна война).

“Това, което книгата ни показва с убедителна и обилна документация, пише Лоренсио Дантас Мота, е че кошмарът беше започнал в САЩ, въпреки че евгениката и понятието за чиста раса се свързват обикновено с нацистка Германия, понеже там тяхното съединение бе стигнало до най-крайна форма. Не може да се твърди, че нацистка Германия бе станала това което е заради методите, които всъщност предложиха и откриха евгениците от САЩ, и за “научното” експериментиране на които наливаха на немските си колеги обилни материални ресурси”.

Имената, които посочва статията са откривателят на евгениката протестантът Франсис Голтън (1822–1911); Чарлз Девънпорт и Хари Лаутлин. Мишена на ненавистта на евгениците от САЩ и на желанието им за принудителна стерилизация и забраната на смесените сватби на са били само негрите и индианците, а и така наречената от тях “бяла измет” – имигрантите от Източна и Югоизточна Европа – славяните и евреите от Русия, а също с подчертано ненавистно отношение към ирландските католици. Специално за евреите Девънпорт написал в своята “научна” разработка от 1911 г. “Приемственост в отношенията между евгениците” следното:

“Не съществува изобщо съмнение, че ордата евреи, пристигнали от Русия и от Европейския югоизток с техния силен индивидуализъм и тяхната алчност за печалби на всяка цена представлява заплаха за старата английска

имиграция и по-скорошната скандинавска с тяхната идея за общ начин на живот, с помощта на развитие, постигано с къртовска работа, отглеждане на семейството с боязън към Бога и любов към отечеството, непознати за изродени народи”.

Това изявление на главата на евгениците в САЩ дава нивото, до което е стигала североамериканската “наука” за развитие на “висшата раса на САЩ” – расата господар.

“Научните” изследвания и проучванията на натрупаните данни са стрували пари на едни от най-крупните богатства на САЩ на нейните най-реномирани фамилии като Хариман, фондацията Рокфелер, Карнеги Институт. А Удроу Уилсън, едва година преди да се нагърби с президентския пост, въвежда официално в сила Закона за принудителната стерилизация в щата Ню Джърси, в който бил губернатор”.

“Злото вече е станало и на основата на евгеничните закони, влезли вече в сила на редица места в САЩ, десетки хиляди североамериканци продължават да бъдат стерилизирани, възпрепятствани да се женят – около 15 000 стерилизирани през 40-те години на XX век; 10 000 през 50-те години; и други няколко хиляди през 60-те години на XX век (преобладаващото число жени). През 2002 г. губернаторите на някои от САЩ, приели евгеничните закони, молят за публична прошка жертвите, но в други щати на Федерацията някои евгенични закони продължават да бъдат в сила до ден днешен, макар да не се прилагат”.

Статията продължава с идеите за въвеждане на евгенично законодателство във Великобритания (по североамерикански образец), но се подчертава, че Парламентът отхвърля това предложение, защото точно тогава евгениката е заклеямена от папа Пий 11 в енцикликата му от 31 декември 1930 г. « *Casti Connubi* » посветена на християнските бракосъчетания.

Считам, че не са нужни по-силни доказателства за тезата ми, че главният причинител на нетолерантност в човечеството са малцинствените групи, които тъкмо с цел маскиране издигат идеята за “толерантност към малцинствата”, облягайки се на ученията на класическия либерализъм (например на Лок или Волтер), чиито идеи, макар и блестящи с оригиналност, са неприложими в свят с огромни материални неравноправия.

По-важен е обаче въпросът, който задава Уилям Блейк – как бе възможно онова, което се случи в североамериканското общество? Книгата, която описват в бразилската преса, ни отправя към друг тежък проблем – генното инженерство и възможността да се произведат човешки клонинги.

Лесно е да си представим що биха сторили Сталин или Хитлер, разполагайки с подобна техника, а след като прочете кой е спонсорира Хитлер, човек може само да трепери узнал в чии ръце се намира съвременния политически и икономически свят.

Квазидискусията “пропорционална или мажоритарна избирателна система” и тарикатщините на българските политици.

1. Общо за квазипроблемите и квазидискусията

В България има определено число (около десет) **медийни** политолози (от които само доц. д.п.н. Огнян Минчев е с научно звание по шифър политология, придобито по реда на ЗНСЗ), които са “допуснати” до средствата, чрез които може да се формира обществено мнение по политическите въпроси. Това само по себе си е “медийна мъгла”, пелена от информационен “тюл (tèllel)”, завоалираща всичко политическо. Тази пелена, подобно мантията на покойния баща на Хари Потър, превръща значимите политически проблеми в невидимост, а на тяхно място представя квазипроблеми и ги обсъжда чрез квазидискусии. Учудващо е, че цялото общество във всичките му слоеве е наясно с “медийната мъгла”, но като че я приема и се “храни” с нея, което е само един (съвсем не единствен) факт, Доказващ отсъствието на нормално функциониращо гражданско общество в България. Медийните политолози нанасят вреда на политологията като наука, точно така както корумпираните юристи (съдии, следователи, преподаватели, прокурори и депутати) в България докараха работата до там свещените думи право и юриспруденция да се възприемат масово като “мръсни” думи. Зрителите и слушателите считат, че самата политология е безпомощна да състави адекватен теоретичен модел за обяснение на политическите ситуации, а и да предложи практичен план за политическо действие, което да решава реални и същностни проблеми на хората. Вместо това “медийните политолози” предлагат лоша теоретична “храна”, съставена от “консерванти и заместители”, причиняваща “рак на духа”; така, както консервантите и заместителите причиняват соматични карциноми.

Консерванти и заместители в политическия анализ са, нека ги нарека така: **квазипроблемите и квазидискусията**. (Известни са квазиконтрактите и квазиделиктите в римското частно право, а също и квази съдебните функции на някои съвременни парламенти – Английския и Конгреса на САЩ.)

За разлика от същинските проблеми и същинските дискусии, квази-проблемите и квазидискусиите са медийно “шумолене” заради самото него; те се отличават с фалшива актуалност и се изпозват за отклонение на общественото мнение от същинските проблеми, при които политическата върхушка (на която някои казват политическа класа – т.е. хора, които ще управляват докато умрат, а когато умрат, дъщери, синове и други някои роднини, ще заемат местата им) печели все повече, а обществото губи все повече и повече.

Квазидискусиите се започват от медийните политолози и журналистите, които подгръват градусите на фалшивата актуалност; сетне се включват политици – добре познати на обществото от последните 16-тина години на **бързо развиваща се олигархия и плутократичен режим на политическо вегетиране**. Самите медийни политолози (с изключение на двама-трима) са жертви на собствените си илюзии – искрено вярват в собствената си мъдрост и актуалност, а журналистите са много грамотни и високо образовани – почти колкото министър Чилова (която предпочита да слуша музика от Злати Бояджиев вместо от Панчо Владигеров). Медийното шумолене на квазидискусиите затихва за около седмица, защото толкова е нужно да се реши зад гърба на обществото някой същински проблем – да се подпише за участие в незаконна война; да се подпише за закриване на държавните вузове; да се продаде магистралата; да се продадат в робство работничките на гръцки предприемачи и т.н. **А през това време шумоли актуалния квазидиспут:** напр. нещо такова: с царя начело ли ще управлява БСП, или пък с еди кого си.

Някога един виден болшевик казваше, че има изкуство за народа и изкуство за елита. Изкуството за народа са киното, цирка, забавната музика, а изкуство за елита са операта, художествената литература, симфоничната музика. В олигархичната политика (псевдодемокрацията) също има изкуство за народа – квазидиспутите и квазипроблемите и изкуство за псевдополитическия елит – как да разграбим авиокомпания “Балкан”; как да ограбим магистрала “Тракия”; как да прикрием графика на хора; ама и този на евтини стоки от Китай, ама и да не ги обмитяваме, защото става по-изгодно и от наркопроизводството; как да прикрием педофилията, извършваща се от чужденци и нашенци у нас; как да точим делата на гражданите до безкрайност; как да изчезват документи от съда и пр. А през това време загубеняците си слушат рап и чалга; гледат разкошните прояви на бигбродъри и айдъли, и стискат палци на бат Бойко да влезе в Народното събрание заедно с Лечков, Клечков и т.н. Изкуство за народа ... разбираш ли значи.

2. Конкретно за квазидискусията “пропорционална или мажоритарна изборителна система”

Особено “тлъст” и експлоатиран квазипроблем, позволяващ развитието на ниска купеста и едновременно слоесто-переста политическа мъгла е въпросът “пропорционална или мажоритарна изборителна система”? Любимата квазидискусия на медиите в предизборно време: дали да не се замени съществуващата пропорционална система с мажоритарна или смесена, защото...?

Ето така се разкрива “квазито” на проблема! **Защо в България не може да се говори за пропорционална система в нейния истински вид!** Въпреки някои елементи на пропорционалност в България няма пропорционална, а **твърда партийна система за избор на народни представители и на общински съветници**. Белезите на твърдата партийна система са следните:

Листите се съставят в сянката на лидерските кабинети (д-р А е популярен и честен човек, хората в изборителния район го харесват, но в листата ще влезе не той, а корумпираият д-р Ч. – шеф на клиниката, защото е приятел на партийната върхушка). Може би д-р А ще е следващият в листата – не! Д-р А. няма да влезе в никоя листа, защото е честен и обичан човек, а това означава, че е демократ – управлява в името на управляваните, а в България е в сила **плутокрация, управление чрез подставена политическа върхушка на свръхбогати български, а вече предимно чужди, лица (около 1,5 – 3 % от населението), наречени олигархия**. Точно това е реалността и заради това тези думи няма да ги срещнете в никой медиен спор, нито някой медиен политолог ще вземе да ги “изтърси”, защото няма да го канят повече.

2. Друг белег на партийната система (която не е и не може да бъде пропорционална) е, че изборителят, т.е. вие, дами и господа, не може да влияе върху реда и избора на евентуалните “народни” представители, подредени от шефа и върхушката на партията в партийните листи. Може ли изборителката г-жа П. И. да зачеркне омръзналия ѝ до смърт Й.С. от листата на ДСББ? Не може! А Й.С. ще бъде на първо или второ място в две листи, защото лидера на ДСББ И. К. се страхува от него и няма как... “пропорционална или мажоритарна изборителна система”, разбираш ли значи!

3. Може ли г-жа П. И. да кумулира своя вот, т.е. да гласува шест пъти за супердостойния И. М. от коалиция НССС, доколкото съответния изборителен окръг дава шест мандата за Народно събрание и чрез

кумулирането и преференцирането да е сигурна, че супердостойния ще влезе обезателно като народен представител? Не може – естествено, защото ще влезнат първите един, двама или трима, а другите няма – те не са чак такива любимци на върхушката, или на стоящите зад нея плутократи. Да не би да ми обясните чрез любовта народна присъствието в четвърто подред Народно събрание на някои втръснали ни до повръщане лица!

4. Може ли да се избират за министри лица, които само министър-председателя познава, а не са избрани преди това за народни представители? Може, защото живеем в плутокрация, а не в демокрация. Я си представете министър, който не е избран преди това за депутат в едномандатен избирателен район в Англия по простата мажоритарна избирателна система! Друг път! Или министър, който не е избран в многомандатен избирателен район в Швейцария по същинската пропорционална избирателна система, включваща и задраскването и преференцирането и кумулирането – т.е. всички пропорции както си трябва! Друг път! За да стане министър в демократична страна, лицето трябва преди това да е избрано за депутат!

Може ли избирателката да избере симпатични, кадърни, различаващи се от сивата плът на депутатската маса кандидати от различни партии и да гласува за тях? Я па тая?! В България се гласува само за партийни кандидатури – за хора на шефа и на мутрите – какви са тия честни и симпатични надпартийни смески?!

Реалният същностен проблем на Република България е, че твърдата партийна псевдопропорционална система за избор е деградирала в самото си зачатие – **тя е политически изрод**, който относително бързо изстребва вярата на българските избиратели в демокрацията и свободата, а така също умело им пречи да създават функциониращо гражданско общество. Този политически изрод е ужасно изгоден за олигархията и за политическия псевдоелит (върхушката). За съжаление е изгоден и за задграничните ни “приятели” – гостите “инвеститори”, които срещу подкупи си изкупиха “за без пари” всичко, що беше държавно, а сега започват да си изкупуват “на далавера” и вашата земя, и вашите синове и вашите дъщери и вашите родни къщи и вашето останало достойнство. Изкуство за елита ... разбираш ли значи!

Реалната дискусия, която поставям на вниманието на читателите е кои са другите политически изроди в политическата система на Р България, как да бъдат разпознати сред “медийния тюл” и “медийното шумолене” на квазипроблемите и квазидиспутите. Тук верният отговор може да се намери

едва след внимателно обсъждане с участието на качествено нови т.е. истински професионалисти, преминали през необходимите научни процедури на ЗНСНЗ и Правилника за прилагането му, политолози, социолози и философи.

3. De lege ferenda срещу изродената българска избирателна система.

Съвсем подходяща за Р България е швейцарската избирателна система “Хагенбах-Бишоп”. В нея се определя **избирателен метър**, който зависи чрез делението на количеството действителни гласове, подадени от избирателите в даден окръг на числото на мандатите в окръга плюс единица. След това числото гласове, подадени за кандидата на всяка партия, се разделя на избирателния метър като се определя колко депутатски места се предоставят на всяка партия. Вътре в партийния списък местата получават тези кандидати, които са получили най-много гласове. Например в избирателния окръг се избират 5 депутата. Да речем, че са гласували 90 000 души (действителни бюлетини) – за кандидатите на партия “А” – 46 000, за кандидатите на партия “Б” – 30 000, за кандидатите на партия “В” – 14 000. Избирателният метър е 90 000 делено на: $(5 + 1) = 15\ 000$. Партия “А” получава три от петте места; “Б” получава 2 от петте места, а “В” остава във от Федералното събрание (Швейцарския парламент).

Петнадесет (15) души са достатъчни да издигнат листа за изборите, без да са ограничени от други изисквания. Списъкът съдържа толкова имена, колкото мандати дава за Събранието съответния избирателен район. Ако районът дава само един кандидат се преминава към мажоритарната система на относителното мнозинство.

Бюлетината, която получава избирателят, се състои от списъците с кандидатите на различни партии и движения, участващи в изборите. От тази бюлетина избирателят си избира толкова кандидати, колкото мандати дава района в Събранието (от двама до напр. десет).

Избирателят може да **панашира** гласа си, т.е. да гласува са различни кандидати от различни партии.

Избирателят може да **«кумулира** гласа си, т.е. да гласува два пъти за един и същи кандидат, за да гарантира най-изгодна изходна позиция на своя любимец. Избирателят може да зачерква името на неподходящ, според него, кандидат. Изобщо, държи се сметка за избирателя, той е активната страна в изборния процес, а не жертва **в капана за наивници**, както сполучливо нарича българската избирателна система една моя приятелка!